

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/12/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014201340
Dátum vydania rozhodnutia: 24.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014201340.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Ing. Bc. O.F., I., právne zastúpený: Kružlík s. r. o., advokátska kancelária, Ďateľinová 2, 821 01 Bratislava, v mene ktorej koná JUDr. Ladislav Kružlík, advokát a konateľ, proti žalovanému: Rada pre vysielanie a retransmisíu, so sídlom Dobrovičova 8, 810 00 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 2637/2014/O zo dňa 05.06.2014, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/170/2014-56 zo dňa 25.11.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/170/2014-56 zo dňa 25.11.2015 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 2S/170/2014-56 zo dňa 25.11.2015 konanie zastavil podľa § 250d ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“). V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že neboli splnené podmienky ustanovené v § 244 ods. 3, ako aj v § 247 ods. 1 O. s. p.

Napadnutým rozhodnutím č. 2637/2014/O zo dňa 05.06.2014 žalovaný oznámil žalobcovi, že jeho sťažnosťou zaevidovanou pod č. 222/SO/2014, ako aj vysielaním televíznej programovej služby RTVS sa na zasadnutí dňa 27.05.2014 zaoberal a v zmysle § 14a ods. 10 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) mu oznámil, že nenašiel dôvody na začatie správneho konania. Sťažnosť smerujúcu voči programu Správy RTVS zo dňa 31.01.2014 posúdil ako neopodstatnenú.

Krajský súd skonštatoval, že napadnutým rozhodnutím nemohli byť priamo dotknuté práva, právom chránené záujmy a povinnosti žalobcu, pretože žalovaný ním iba oznámil žalobcovi vybavenie sťažnosti. V tejto súvislosti súd poukazuje na názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v uznesení sp. zn. 7Sžo/11/2010, podľa ktorého písomné oznámenie správneho orgánu o vybavení sťažnosti nepodlieha súdnemu prieskumu. Táto písomnosť nie je rozhodnutím, ktoré možno preskúmať v správnom

súdnicte, lebo nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu ani ňou nemohli byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb priamo dotknuté. Oznámenie žalovaného o vybavení sťažnosti v zmysle § 14a ods. 10 zákona č. 308/2000 Z. z., negatívne nezasiahlo právnu sféru žalobcu. Ďalej súd uviedol, že v zmysle § 244 ods. 1 až 3 O. s. p., iba tie rozhodnutia správnych orgánov, ktorých priamym účinkom je legálny zásah do právneho postavenia jednotlivca - založenia, zmeny alebo zrušenia oprávnenia alebo povinnosti alebo pripustenie možnosti tohto legálneho zásahu do jeho práv, právom chránených záujmov alebo povinností, podliehajú súdnu prieskumu postupom podľa piatej časti O.s.p., ktorý má charakter subsidiárnej súdnej ochrany v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR pre oblasť rozhodovania v správnom konaní. Napadnuté rozhodnutie, podľa názoru súdu, nezasiahlo do sféry subjektívnych práv žalobcu a absentuje tu teda príčinná súvislosť medzi rozhodnutím a zásahom do práv a právom chránených záujmov žalobcu, a teda žalobca ani na svojich právach ukrátený nebol. Vzhľadom k neexistencii subjektívneho práva žalobcu, označil súd žalobu za nepípustnú a konanie o nej zastavil. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p. v spojení s § 246 ods. 1 veta prvá O. s. p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca včas odvolanie. Žalobca v podanom odvolaní namietal, že súd prvého stupňa sa pri rozhodovaní vôbec nezoberal skutočnosťou, či žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného je rozhodnutím, týkajúcim sa základného práva žalobcu podľa čl. 27 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a teda má za to, že absencia právnej úvahy o tejto skutočnosti je vadou konania, ktorá mohla a mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa ust. § 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p. Zároveň má žalobca za to, že zastavením konania mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Žalobca v podanom odvolaní opätovne poukázal na vady rozhodnutia žalovaného ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, a to nezákonnosť rozhodnutia žalovaného podľa ust. § 250j ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/ a e/ O. s. p. Žalobca má za to, že konanie žalovaného, ktoré predchádzalo vydaniu žalobou napadnutého rozhodnutia je v rozpore s princípmi správneho konania podľa ust. § 3 ods. 1, 2, 4 a 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správneho poriadku“). Uvedený nesprávny úradný postup žalovaného je podľa jeho názoru vadou konania, ktorá mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Podľa žalobcu, žalobou napadnuté rozhodnutie je nezákonné aj z dôvodu absencie základných náležitostí rozhodnutia v zmysle ust. § 47 ods. 1 Správneho poriadku a absentuje v ňom presvedčivá právna úvaha v zmysle § 47 ods. 3 Správneho poriadku.

Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, prípadne, aby napadnuté uznesenie zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a uloží žalovanému opätovne rozhodnúť o sťažnosti žalobcu a žalobcovi prizná náhradu trov konania.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu vyjadril a uviedol, že pri prešetrovaní sťažnosti nekonal o právach sťažovateľa. Jeho činnosť smerovala k zisteniu, či sťažnosť obsahuje skutočnosti nasvedčujúce tomu, že mohlo dôjsť k porušeniu zákona č. 308/2000 Z. z., pričom sleduje verejný záujem. Napadnuté rozhodnutie nijako nezasiahlo do práv, právom chránených záujmov a povinností žalobcu, a preto nemôže byť predmetom preskúmania v správnom súdnicte. Takýto záver vyplýva aj z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 1Sžn/14/2004, kde súd dospel k záveru, že žaloba fyzickej osoby smerujúca voči vybaveniu sťažnosti žalovaným je neopodstatnená a zastavil konanie.

Ďalej žalovaný citoval uznesenie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 7Sžso/11/2010, ktorým súd dospel k záveru, že písomné oznámenie o vybavení sťažnosti nie je možné preskúmať. Podľa žalovaného je tak zrejmé, že jeho písomnosť č. 2637/2014/O zo dňa 05.06.2014 po obsahovej stránke nie je rozhodnutím, a preto nemôže byť predmetom prieskumu postupom podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. Je upovedomením o vybavení sťažnosti, preto opätovné tvrdenie žalobcu o absencii odôvodnenia „rozhodnutia“ považuje za irelevantné.

K námietke žalobcu o požiadavkách, ktoré by mala spĺňať písomnosť žalovaného a jeho postup pri jej vydávaní uviedol, že vyplývajú z nesprávneho posúdenia písomnosti žalovaného ako rozhodnutia. Vzhľadom k uvedenému, žalovaný považuje napadnuté rozhodnutie vo výroku za vecne správne a s poukazom na § 219 ods. 1 O. s. p. navrhuje toto rozhodnutie potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 1.7.2016, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t.j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu, napadnuté rozhodnutia žalovaného č. 2637/2014/O zo dňa 05.06.2014, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), a jednomyselne dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné vyhovieť.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú súde zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1 a 2 O. s. p.).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny prostriedok, ktorý umožňuje, aby každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, sa mohla domáhať ochrany svojich porušených alebo ohrozených práv na súde, ako na nezávislom orgáne a aby tak mohla začať konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

V prejednávanej veci sa žalobca domáhal preskúmania zákonosti rozhodnutia žalovaného č. 2637/2014/O zo dňa 05.06.2014, ktorým mu žalovaný oznámil, že jeho sťažnosťou zaevidovanú pod č. 222/SO/2014, ako aj vysielaním televíznej programovej služby RTVS sa na zasadnutí dňa 27.05.2014 zaoberal a v zmysle § 14a ods. 10 zákona č. 308/2000 Z. z. mu oznámil, že nezistil dôvody na začatie správneho konania. Sťažnosť smerujúcu voči programu „Správy RTVS“ zo dňa 31.01.2014 posúdil ako neopodstatnenú.

Najvyšší súd sa oboznámil s obsahom súdneho spisu, tvrdeniami účastníkov, ako aj so závermi krajského súdu, ktoré považuje za vecne i právne správne, pričom nezistil žiadnu vadu konania, ktorá by zakladala dôvod pre zrušenie odvolaním napadnutého uznesenia. Preto podľa § 219 ods. 2 O. s. p. a stotožniac sa s odôvodnením napadnutého uznesenia konštatuje správnosť jeho dôvodov, pričom na zdôraznenie správnosti považuje za potrebné uviesť nasledovné.

Rovnako ako krajský súd, aj najvyšší súd zdôrazňuje už skôr vyslovený názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 7Sžso/11/2010, že písomné oznámenie správneho orgánu o vybavení sťažnosti nepodlieha súdnemu prieskumu, nie je rozhodnutím, ktoré možno preskúmať v správnom súdnictve, lebo nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu a ani ňou

nemohli byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb priamo dotknuté. Vzťah žalovaného a žalobcu nie je vzťahom správy voči spravovanému. Vzhľadom na predmet správneho súdnictva (§ 244 ods. 1 a 2 O. s. p., čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) preto nemôže súdnemu prieskumu podliehať postup a oznámenie žalovaného pri realizácii pôsobnosti podľa ust. § 14a zákona č. 308/2000 Z. z., nakoľko pri prešetrovaní sťažnosti nekoná o právach sťažovateľa, ale koná vo verejnom záujme.

Odvolací súd k námietke žalobcu o nemožnosti realizácie jeho ústavného práva podľa čl. 27 Ústavy Slovenskej republiky, považuje za potrebné uviesť, že žalobca využil svoje ústavné právo podaním sťažnosti dňa 28.02.2014, ktorou sa žalovaný zaoberal, prešetril ju a o výsledku šetrenia žalobcu upovedomil. Ako vyplýva z administratívneho spisu žalovaného, tento ju dňa 28.02.2014 zaevidoval pod č. 222/SO/2014, o čom bol žalobca upovedomený listom zo dňa 04.03.2014. Žalobca sťažnosť následne prejednal na zasadnutí dňa 27.05.2014 a listom zo dňa 05.06.2014 informoval žalobcu o výsledku prešetrovania sťažnosti. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalobca svoje ústavné právo využil, a preto nemohlo dôjsť k jeho porušeniu žalovaným v napadnutom rozhodnutí.

Odvolací súd zistil, že námietky žalobcu uvedené v odvolaní neboli spôsobilé spochybnit' správnosť napadnutého rozhodnutia a krajský súd sa preto správne nezaoberal dôvodmi opravného prostriedku, pretože zistil dôvod, ktorý viedol k nemeritórnemu (procesnému) rozhodnutiu. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym posúdením veci krajským súdom, a preto napadnuté uznesenie ako vecne správne v zmysle ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP a v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.